

# Viladecans: Memento Mori

**T** [eltemps.cat/delesarts/4562/viladecans-memento-mori](http://eltemps.cat/delesarts/4562/viladecans-memento-mori)

- [Portada](#)
- [Articles](#)

[Publicitat](#)

## Fundació Vilacasas. Espais Volart

- Exposició: ***Viladecans. Una mirada interior. Una mirada interior?***
- Lloc: Fundació Vilacasas. Espais Volart, Barcelona
- Data: Fins al 22 de juliol

Per [Joan Abelló Juanpere](#)

03.07.2018



Èxode, 2011 | Joan Pere Viladecans

Segueix-nos a Facebook per assabentar-te dels nostres darrers reportatges

Escric, avui (27 de juny del 2018) sobre la mostra de Joan Pere Viladecans a la Fundació Vila Casas. Avui que precisament té lloc al bell i modernista espai de la fundació, una activitat sobre l'exposició, una taula rodona intitulada "Art i Ciència", amb diversos participants que col·laboren en el catàleg. I la presentació d'un llibre al respecte (de la mostra i de la taula rodona), on també coincideixen varis col·laboradors del catàleg, amb

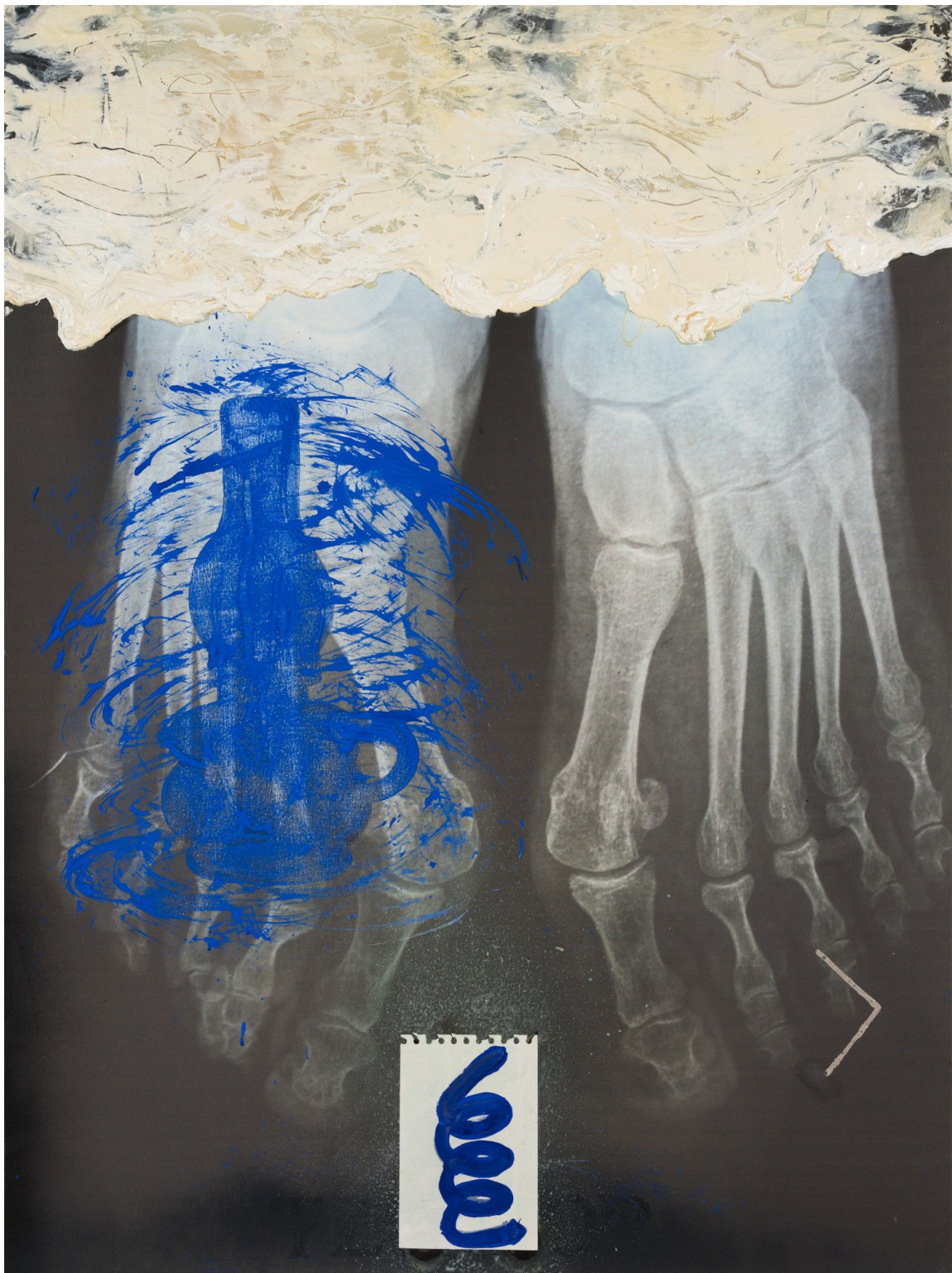
una llarga nòmina de metges. Prefereixo absentar-me i ser filològicament incorrecte, i escriure a partir de dades i sensacions. Abans la fundació li va dedicar una conversa d'*Opinió Quiral Art*, amb un convidat i oponent de luxe, el filòsof Josep Ramoneda, el passat 20 de juny. Caldrà esperar a la publicació del fulletó per gaudir-la. Una vegada vaig participar en una, no he repetit més, espero que sigui la norma de la casa, crec que ho vaig fer bé!



### Simposi *Art i Ciència*.

*Una mirada interior. Una mirada interior?* Es repeteix el títol, per a confusió de recercadors i bibliotecàries, en el llibre que es presenta avui, sobre l'exposició de referència de la programació d'estiu de la Fundació Vila Casas, pulcrament coordinada per Natàlia Chocarro i Mercè Vila, inaugurada el propassat 14 de juny, i oberta fins el 22 de juliol.

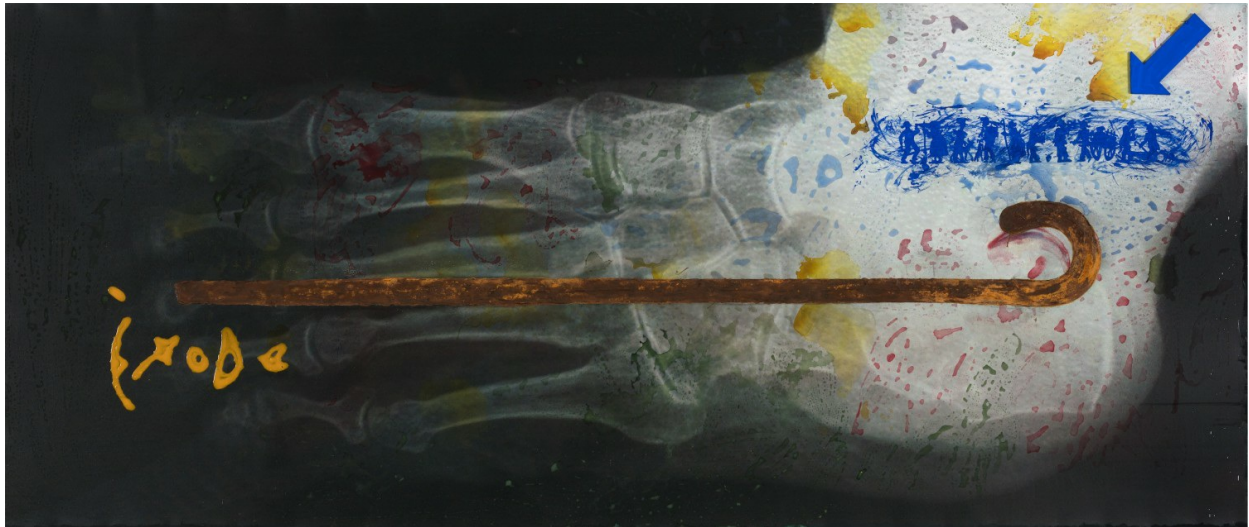
A primer cop d'ull creiem que és l'adaptació d'un relat per a l'onomàstica de l'artista, a partir d'una experiència anterior i renovada en la pràctica de l'art. Tenim a les mans un catàleg molt ben editat pel Departament de Cultura de la Generalitat, el 2008, deu anys abans de la barroera intervenció del govern central, sota el mandat del conseller Joan Manuel Tresseras, que aplega dues sèries (*Símtomes i malalties*, 2006 i *Patrimoni i Memòria*, 2007), exposades al Palau Moja. On sembla iniciar el procés d'investigació que el durà a l'actual exposició, composta també de grans formats sobre paper, amb matèries diverses i l'espectacular presència d'òxids i velluts.



*Cap a l'altra riba*, 2014.

Viladecans és un dels artistes catalans contemporanis de qui tenim més informació i estudis, amb un noble llistat de crítics que l'han analitzat, des del mític Alexandre Cirici a Lourdes Cirlot, sense oblidar l'antic equip del Santa Mònica (Josep Miquel Garcia, Fina Duran i Conxita Oliver) i a més il·lustrador de portades d'una de les emblemàtiques editorials de poesia dels 70 i 80, els Llibres del Mall, de Ramon Balasch (aleshores Pinyol). El llibre d'Alexandre Cirici és el primer llibre que obre la quilomètrica prestatgeria de bibliografia de l'autor. Un llibre sorprenent a la seva època i que iniciava la col·lecció «Monografies d'Art», amb un artista de només 27 anys, el 1975, i que el crític d'art més influent aleshores, Alexandre Cirici, li dedicava en format butxaca i editat per Edicions 62. D'inspiració estructuralista i passat pel sedàs del desaparegut mestre Umberto Eco, no hi

falta un «Diccionari de signes» com a epíleg, on es constata la primerenca dedicació al desmembrament, millor encara, especejament del cos humà: cul, ungles, pit-ull, tub digestiu, pelut, escot repuntejat, planta de peu, pal·lus [sic]), pèls, genoll, nas, patilla, orelles... On cada element incorporava un significat fonamental dins el quadre. Pel que fa a orelles: «passivitat manifesta (l'acte de mirar és voluntari; el d'escoltar involuntari, a la mercè dels altres».



*Èxode*, 2011.

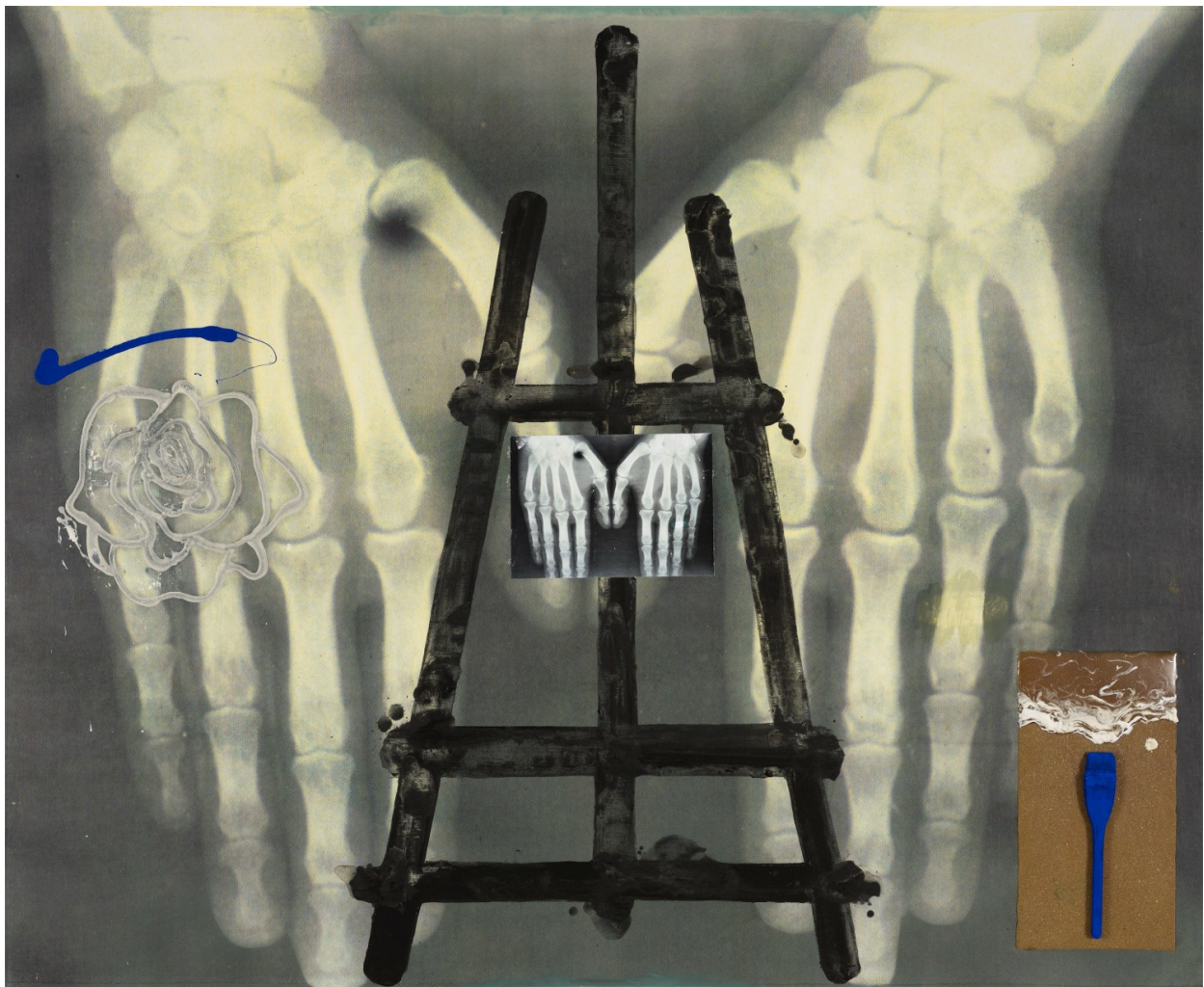
Una llarga trajectòria des de la primera exposició al Cercle Artístic de Sant Lluç al 1967, gràcies a una fada madrina, l'àvia (col·laboradora de Margarida Xirgu) que va convèncer als pares de la idoneïtat de la professió de risc del net. És una nota biogràfica que no trec de cap dels llibres o catàlegs dels autors esmentats, la diu el propi artista, en el vídeo que forma part de l'exposició. Gentilesa de la fundació, aquest és un altre signe del tracte exquisit vers els artistes. L'opinió del creador és important i clarificadora, n'hi ha alguns que s'expressen millor que d'altres, però recordo que quan duia els meus alumnes a l'Espai Volart, el vídeo era molt valorat i una eina d'introducció imprescindible. El Pla Bolonya ha castigat també aquestes experiències pedagògiques, deixant-les a punt de l'extinció.

Viladecans ens té acostumats a la reflexió, des dels seus articles d'opinió a *La Vanguardia* destria tot tipus de pensaments. I com un avís per a visitants en el vídeo de presentació, imprescindible com he dit abans, confirma la importància de vincular pensament i poesia, pintura en definitiva. El fet constituent del procés creatiu, a més de didàctic, la presentació dels quaderns de l'artista (*Libreta d'esbossos*) són una dada rellevant per a la lectura dels quadres i tenen una bellesa i identitat isolada. Perquè la mostra parteix d'aquesta exigència amb si mateix, des de la mirada interior a les preguntes als altres. Una pintura, com diu l'artista, no tancada, per a ell l'art és preguntar i deixar-se dur, emocionar-se.



La clau, 2015.

L'exposició sorgeix d'aquesta llarga línia de reflexió sobre la malaltia (la qualitat que ens fa més humans) de la mà d'especialistes del sector, que a la vegada es pregunten que hi fan en aquesta experiència compartida. Reflexions històriques sobre la Síndrome de Marfan (malaltia rara del teixit connectiu) i Edgar Allan Poe, on trobem l'artista còmode entre distintes disciplines, i que creen les obres més espectaculars, per format i expressió, de la mostra. Un itinerari entre estampacions, sempre presents en la seva obra i ara naturalment digitals, i incorporació de matèria aliena.



*La tomba interior / La síndrome de Marfan, 2012.*

Obres com *La síndrome de Marfan* (2014-2017, 114x116 cm) de gran caràcter poètic, al·legòric i tàctil, aconsegueixen -no només pel format- emocionar al públic visitant. I ens impulsa a tocar-les (com el *París-Sudan* de F. T. Marinetti), experiència coartada, afortunadament, per l'extrema vigilància de la fundació. Estampacions digitals de radiografies (*Pintor*, 2014, no sabem si és un autoretrat; *Camí*, 2012-2014, que forma part de la reflexió sobre la síndrome de Marfan, com *La tomba interior*, 2012, portada del llibre esmentat) que remetent a l'ús que sempre ha privilegiat d'aquestes tècniques. I, perquè es tracta d'un aniversari, les estampacions digitals *Faust I* i *Faust II*, no alienes al mite literari (glossat, entre d'altres, per Goethe) del mestre insatisfet, que desitja la immortalitat. Allunyar-se de la malaltia és impossible, la vida és un *memento mori*, i sobre l'exposició planen d'altres cites literàries com *La Muntanya màgica* de Thomas Mann. Perquè encara que no hi pensem i com diu un dels doctors convidats al catàleg, (Mercis Rossetti, curadora, amb Glòria Bosch, de la mostra) la vida transcorre morint, i l'art a través de l'emoció personal, ens allunya d'ella.

[Subscriu-te a El Temps](#) i tindràs accés il·limitat a tots els continguts.

**Atenció:** com la majoria de webs, utilitzem cookies (galetes), tant pròpies com de tercers, per a recopilar informació estadística de la vostra navegació i oferir-vos un servei personalitzat. Si continueu navegant, considerem que n'accepteu l'ús. [Més informació](#)